

Oziri

Boštjan
M. Zupančič

Ob koncu vseh dogajanj,
ko ni borb in ni pogajanj,
prav na dnu aleje,
prišlek iz odondod,
arhangel sebastos,
sosledje nasprotij,
nežen in krut.

Usode znanilec, klicar,
prižigalec luči,
izklicevalec cene
v zapeljivih vežeš usodo
kakor medi
in fantka zvabiš v svet,
da večam razdalje
na poteh posutih z drobnim gramozom,
da fantek ne more jokati.

Glej znanilec idej,
za katere bi se umiralo,
nič več.
Sedaj podpičja namesto klicajev . . .

Takšen je kontrapunkt,
da čaram usodnosti,

šaman, ne medi,
ti koket s prihodnostjo,
ki je lahko zmanjka.

*

Kot zadnja mušica v zakurjeni sobi,
ki se veseli prepozno in prekmalu,
ki je, kar je, ker je sama,
obsojena na izvirnost,
in gleda sneg skozi okno
in se zaletava v nepredirno svetlino
in toži,
ker ne more ven v smrt.
Češ da je tam življenje.

*

Bil je že mrak,
bazar je vrvel.
Stal je ob oknu,
odsotno strmel
prek ljudi,
ženin nežnosti.

Osedlajte mu vranca,
da se na njem prebudi,
ljubljenec Levanta,
sin Rodosa,
otrok daleč spočetih valov.

V tem sedlu je misleča strast,
svoboda belih peščin,
vina ob morju,
kopeli na vrhu Thire,
tu je polbog.

Tu se odhaja na vojsko,
da se moč ne udomači.

Zjutraj se vkraš
med sebi enake,
ker veš, kje si resničen.
Če te ne preplavi Meltemi,
boš vihtel kopje,
da se vrneš s ščitom.

*

Ko se življenje prečisti,
 ko listje odpade
 in sam poslušáš jesenski val,
 na stolu s pletenim sedalom,
 s prekrižanimi nogami,
 z desno roko na preprostem kozarcu
 in gledáš zahod,
 še eno slovo,
 ko se izplahne melanholija,
 ko ni več domotožij,
 ko so zvečine slovesi,
 ko je šalóm, šalóm . . .

Ena sama misel,
 ki si jo vadil v odmerjenem
 teku časa.

*

Živiš po volji drugih,
 nimaš moči, da bi odrekel,
 kakor otroci kradejo mater,
 kradejo te samemu sebi.

Čakaš na katerikoli postaji,
 da pride katerikoli vlak,
 kamorkoli,
 kadarkoli,
 zaradi česar koli.

Sesajo iz tvojih nezaceljenih ran,
 vstopajo v tvojo hišo, ne da bi potrkali,
 besno rjovejo,
 ker jim nisi voščil novo leto
 in te hočejo z vilami.

Ti pa v tenak snopič povežeš
 trave iz starega zlata
 in jih pustiš na okenski polici,
 da boli vse, česar ni.

*

Vsak hip je strah,
 vsak trenutek je slovo:
 kot od jeseni pozabljen list
 iz časa umiranja letim

v januarski odjugi,
 zatajen od lastnega življenja,
 ne obupan,
 ne vdan v usodo,
 ne razočaran:
 samo tako strahotno zdrznjen,
 majhen in nebogljen.

Stati na prepihu smrti,
 trstika snovnosti
 v burji tveganj in naključij,
 v rokah muhastega
 starozaveznega preroka
 in njegovega Boga.

Ki.
 Ki je.
 Ki je vihar.
 Ki je dih nad vodami.

*

Vem, da prihajam od daleč,
 čeprav ne vem od kod.
 Vem, da grem nekam blizu,
 čeprav ne vem kam.
 Začasnost mojih žalosti,
 minljivost mojih strasti.

*

Predvsem pa čimmanj dejanj:
 gledati samo zaradi gledanja,
 poslušati zaradi poslušanja,
 tipati zaradi tipanja,
 gibati se zaradi gibanja.

Vse iz igrivosti in sebi v namen,
 dnevu je še preveč njegova lastna skrb.

Nisem ladja, ki nekam plove,
 sem morje, ki povsod valoví.
 Nisem železnica, ki nekam pelje,
 sem pokrajina z razvodji in gorami.
 Nisem vprežni konj, ki hrepeni po hlevu,
 ampak prost nagon v preriji.

Potem pride viharno jutro,
ko jug biča oblake mimo moje zavesti,
da se predmeti zmeščajo,
da je snovnost prozorna.

*

Zaradi sosledij sva sorodna.
Če so ozvezdja na odmet
in prehitre misli o pripadnosti,
potem spadaš na grad Štanjel,
v kmečka gospodarstva,
kjer imaš lahko kaj
oprijemljive besede.

Če bi razumela poslednje
trajanje,
ki je v človeku,
ne bi norel po nočnih gozdeh
in rjovel po grapah.

Zdriz v meni belo drgeta.
Potem se potolažim med prsmi
lastnih mehkih besed.

Stroj me ne izda.
Pes poleg mene mirno diha.
Hiša stoji sama.
Veter piha.
Megla je še.
Jutro.